

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 5 Νοεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 10

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΜΕΡΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ, μετάφρ. ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου, (τέλος). — ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίῳ Μαρού. (μετὰ εἰκόνην, μετάφρ. Β' — ΤΟ ΤΑΞΙΜΟΝ. Ναπολιτανικὸν διήγημα Salvatore di Giacomo — Ο ἸΠΟΛΟΧΑΡΞ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρὸς Μαζώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσφύμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγματίων κτλ. κτλ.

Ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὄντες τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὴν Β' Περίοδον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται θερμῶς ἀνανεώσωσι τὴν ληξασαν συνδρομὴν των, διότι ἡ μὴ ἐγκαίριος ἀνανέωσις αὐτῆς ἐπιφέρει τὴν διακοπὴν τοῦ φύλλου.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΜΕΡΑΙ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Διήγησις στρατιώτου μὲ τὸ κομμένο πόδι.

(Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ Β. Μ. ΓΑΡΕΗΝ)

(Τέλος)

Θεέ μου! Θεέ μου! Κατακοιμημένος πέφτω μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ γῆς καὶ ἀρχίζω τὸ θόρυβο. Ἀπὸ τὸ παγόρι, πού ἀναποδογύρισκα, τρέχει τὸ νερό, ἡ ζωὴ μου, ἡ σωτηρία μου, ἡ παράταξις τοῦ θανάτου μου. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ παρετήρησα τότε, ὅταν δὲν ἔμεινε πλέον μέσα νερό οὔτε μισὸ ποτήρι, τὸ ἄλλο τὸ ἔπιε τὸ στεγνὸ τὸ χῶμα. Ὑστερὰ ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ περιστατικὸν ἐπέτρωσα. Ἐκκοιτόμουν ἀκίνητος μὲ μισοκλεισμένα μάτια. Ὁ ἀέρας ἔλυνε ἀλλάζε καὶ ἐφυσούσε, πότε ἐρρεπὸς καὶ καθαρός καὶ πότε μὲ ἐπνίγε μὲ τὴν δυσωδίαν του. Ὁ γείτονας μου ἔγινε σήμερὰ τόσο φοβερός πού δὲν περιγράφεται. Ὅταν ἀνείξα μιά φορά τὰ μάτια μου γιὰ νὰ τὸν κυττάζω, μέπιασε φρίκη. Δὲν εἶχε πρόσωπο. Ἡ σκρὴς ἐξεκόλλησαν ἀπὸ τὰ κόκκαλα καὶ ἔπεσαν. Τὸ φοβερὸ κοκκαλένιο χαμόγελο, πικροτείνον χαμόγελο, μοῦ ἐφάνη τόσο φοβερό, τόσο ἀποτρόπαιον, ὅσο κακμιὰν πορὰ ἴσα μὲ τώρα. Αὐτὸς ὁ σκελετὸς ἐν στολῇ, μὲ τὰ γυαλιστὰ κουμπιά, μ' ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσω. «Αὐτὸς εἶνε ὁ πόλεμος, ἐσκέφθηκα. Αὐτὴ εἶνε ἡ εἰκόνα του».

Καὶ ὁ ἥλιος καίει καὶ φλογίζει ὅπως προτιότερα. Τὰ χεῖρα καὶ τὸ πρόσωπό μου πρὸ πολλοῦ εἶνε πιά ἡλιοκαυμένα. Ὅσο νερό μοῦ ἔμεινε τὸ ἦπια ὅλο. Ἡ δίψα μ' ἐβασάνιζε τόσο, ὥστε ἂν καὶ εἶχα ἀποφασίσει νὰ πιῶ μιά μόνο γουλιὰ, τὸ ἦπια ὅλο. Ἀχ! γιατί νὰ μὴ φωνάξω στοὺς κοζάκου, ἀφοῦ ἦτονε τόσο κοντά μου! Καὶ τοῦρκοι ἂν ἦτον, παντοῦτε θὰ ἦτονε καλλίτερα! θὰ μ' ἐβασάνιζαν μιά-δύο ὥραις, τώρα ὅμως ποῖος ξέρει πόσο θὰ σέρνωμαι καὶ θὰ βασανίζωμαι ἐδῶ πέρα. Ἀχ, μάννα μου, ἀκριβὴ μου μάννα! Ὅχι μὰ ἐλπίσῃς τὰ μαλλιά σου, θὰ χτυπήσῃς τὸ κεφάλι σου στὸν τοῖχο, θὰ κλάψῃς γιὰ μένα καὶ θὰ καταρασθῇς ἐκείνους πού ἀνακάλυψαν τὸν πόλεμον γιὰ νὰ βασανίζωνται οἱ ἀνθρώποι.

Ἀλλὰ οὔτε σύ, οὔτε ἡ Μάσσα θὰ μάθετε καμμιὰ φορὰ τὰ βάσανά μου. Ἐχε γειά, μάννα μου ἔχε γειά, Μάσσα μου ἔχε γειά, κόσμε! Ἀχ, βάρος καὶ πίκρα τοῦ χῶ στήν καρδιά!

Καὶ πάλι μοῦ ἦλθε στὸ νοῦ τὸ ἄσπρο σκυλάκι! Ὅλο αὐτὸ συλλογούμαι. Ἐκεῖνο ἐβασανίσθηκα μιά μέρα καὶ ἐγλύτωσε. Ἐγὼ εἶμαι πῶς δυστυχισμένος ἀπ' αὐτό, γιὰ τὴν βασανίζωμαι τώρα δολοκλήτη τρεῖς μέρας. Αὐριο εἶνε ἡ τέταρτη, ὕστερὰ ἡ πέμπτη, ἡ ἕκτη... πού εἶσαι, Χάρο; ἔλα, ἔλα! πάρε με!

Μὰ ὁ Χάρος δὲν ἐρχεται νὰ μὲ πάρῃ. Πρέπει νὰ ζήσω, πρέπει νὰ ὑποφέρω. Καὶ κρίτομαι σὲ τέτοιον φοβερὸ ἥλιο, καὶ δὲν ἔχω οὔτε μιά γουλιὰ νερό νὰ δροσίσω τὸ φλογισμένον λάρυγγά μου, καὶ τὸ πῶμα μὲ φαρμακώνει μὲ τὴν βρώμα του. Εἶχε λυώσει διότεια. Ἐκατομμύρια σκυλῆκια ἔπεφταν ἀπὸ πᾶνω του... Πῶς τότε τῶνε! Ὅταν πιά φαγώθῃ καὶ δὲν θὰ μείνῃ στὸ χῶμα ἄλλο ἀπὸ τὰ κόκκαλα καὶ τὴ στολή του, τότε θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ δική μου σειρά.

Περνᾷ ἡ μέρα, περνᾷ ἡ νύχτα. Τὰ ἴδια

καὶ τὰ ἴδια. Ἐημερώνει τὰ ἴδια. Περνᾷ ἀκόμη μιά μέρα...

Τὰ χαμόκλαδα κινιόυνται καὶ ψιθυρίζουν σὰν νὰ χαμογελοῦν καὶ νὰ μοῦ λένε: «Θ' ἀποθάνῃς, θ' ἀποθάνῃς, θ' ἀποθάνῃς». — «Δὲν θὰ τοὺς ξαναδῇς, δὲν θὰ τοὺς ξαναδῇς, δὲν θὰ τοὺς ξαναδῇς», ἀπαντοῦν τ' ἄλλα χαμόκλαδα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

— Ἀμ' ἐδῶ πού εἶσαι, βέβαια δὲν θὰ τοὺς δῇς!

Ἀκούεται μιά δυνατὴ φωνὴ ἐκεῖ σιμά μου.

Ἐγὼ ἀνατρίχισα καὶ συνήλθα. Μίσα ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα διακρίνω τὰ γαλανὰ καὶ γεμάτα ἀπὸ ἀγαθότητα μάτια τοῦ Γιάκοβλεφ, τοῦ λοχία μας.

— Φέρτε τὰ φυάκια! φωνάζει, — εἶνε ἀκόμη δύο ἐδῶ μέσα: ἓνας δικὸς μας καὶ ἓνας Τοῦρκος!

— Δὲ χρειάζονται φυάκια, δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ μὲ θάψετε! εἶμαι ζωντανός! Θέλω νὰ φωνάξω, ἀλλὰ μόνο ἓνας ἀδύνατος ἀναστεναγμὸς βγαίνει ἀπὸ τὰ φλογισμένα χεῖλη μου.

— Ἐλα, Χριστέ μου! θορῶ πῶς εἶνε ζωντανός. Ὁ Ἰβάνωφ! Παιδιά! Τρίζετ' ἐδῶ, εἶνε ζωντανός! Τὸ γιατρὸ γρήγορα!

Ὑστερὰ ἀπὸ μιά στιγμή, μοῦ ἔχυσαν στὸ στόμα νερό καὶ κῆτι τι ἄλλο. Ὑστερὰ ὅλα τὰ ἔχασα ἀπὸ ἑμὲς μου.

Μὲ μεταφέρουν. Τὸ φορεῖο κουνιέται, αὐτὸ μὲ νανουρίζει. Πότε ξυπνῶ καὶ πότε τὰ χάνω. Ἡ πληγαὶς πού μοῦ δόσαν δὲν πο- νεῖν: ἓνα αἶσθημα παρήγορον, πού δὲν λέγε- ται, ἔχει ποτίσει ὅλο μου τὸ σῶμα...

— Α-α-ἀλτ! Ἀπόθεσον! Νοσοκόμοι, τέταρτη ἀλλαγὴ. μὰρς! Εἰς ἔργον, ἀναλα- βετε!

Τὸ πρόσταγμα τὸ ἔδωκεν ὁ Πέτρ-Ἰβάνιτς, ὁ ὑγειονομικὸς ἀξιωματικὸς, ἀψηλός,